

A szegénylegény házassága

Na, hol vót, hol nem vót, vót egy falu. Elég szegény népek laktak ott, hát [az] egyik embernek má' nem vót feleségi se, de vót egy fia. Jó suhanc vót a gyerek. Hát a gyerek kiment a mezőbe, mer' az apja járt kaszányi, hát kiment a gyerek utána. Úgyhogy a gyerek..., vótak a réten azok a hangyaszombikok, főd vót, [a] gyerek meg elkezdte rugdosni. Amikor egyik helyrő' a másik helyre ért, azt is kezdi rugdosni szét. Látja, hogy valami van: güdör. Jobban el..., kézzel el[túra a földet], látja, simára elizéte, látja, hogy güdör van lefelé. [A] gyerek gondolkozott, de fét a gyerek. De annyira-annyira húzta a gyereket a vágy, hogy teljesen eltakarta a kezével a földet, látja, hogy lefelé vannak lépcsők. Gondolkodott, hogy menjen-e, vagy ne menjen. Hát ment a gyerek. De má' Péter gyött elejbe. Szent Péter, lámpával. A gyerek megörút, csak ment a gyerek, ment. No, amikor leért, látja hogy szép gyümöcsöskert, minden, házak vannak, no Péter bevitte az Istenhe' egy külön szobába. Kérdezi a gyereket. Há' memmondta a gyerek, hogy anyja sincs, meg az apja dolgozni jár, kaszágatnyi, szegények. Hát csinos gyerek vót, azt mondja neki az Isten, hogy:

– Idehallgass fiam! Mi vóna a vágyad?

– Hát – aszongya – édesanyám, nekem avvóna a vágyam, hogy ebbe' a városba' lakik talán a király, annak van egy jánya, azt szeretném elvënni.

– Na fiam! Elmégy haza, apád had őtözzön fel, oszt mënjen el a királyho'! Elég csinos gyerek vagy – oszt kéresse meg a jányát neked!

Haza is ment a gyerek, mondja az apjának – mer' a gyerek szomorú vót, oszt kérdezte az apja, hogy mér' szomorú. Hát mondta a gyerek:

– Jaj fiam – aszongya –, oda be se engednek engem.

– Tróbád me'!

Elment az apja. Felötözött. Há' igaz-e a kapun nem tudott bemenni, örök állottak. Mondják az örök, hogy: „mit keres?” Hogy: „ő a királyval akar négyszemközt beszéni.” Na jó' van, beengedték. Be is ment a királyho'. Mondja a királynak [hogy miért jött]. Az örököt behíta:

– Azonnal vigyétek ki innen! Többet be ne engedjétek ide!

Szegény ember, elkezdte a rívást. Ment haza, mondja a fiának. A fia me' má' várta ott, hogy mi van, mi lesz. No jó' van, a gyerek másnap ment a rétre. Ugyanazon a helyen – má' tudta hol van – ment le. Péter má' gyött elejbe megint. Lement, kérdezi a Jóisten:

– No mi van?

Így meg így. Na akkor kiment a kertbe, egy kis aranykosárba beletett két arany körtét.

– No fiam, ezt odadod apádnak, hogy vigye el a királyho’!

Hát el is vitte a gyerek. Az apja nem akart má’ sehogyse [menni], hogy nem engegyik be. Jó’ van, de az apja is hogy mellátta hogy mi van, elmént. Megint jelenkezik az örökné’, de az örök má’ nem akarták beengednyi, de annyira kérte őket, hogy beengedték. Bemegy, jelenkezik a királyná’, így meg így:

– A fiam küdte ezt – aszongya.

– No, hát mi van a fiadnak?

– Aranybányája.

A király megörút igaz-e, behíta a jányát, odadta a jányának. A jány is megörút nagyon.

– Na, hónap küdd el a fiadot!

Hazament az apja, mondja a gyereknek:

– No fiam, most má’ fogadtak, de teneked kell elmenni hónap.

– Jó, elmenek.

[A] gyerek megint ment a szellemekhő’ le, [a] Jóistenhe’. Péter meginy gyön elejbe, bement, mondja. Aszongya neki a Jóisten hogy:

– No fiam, felőtöztetünk! Ebbe’ a ruhába’ fogsz elmennyi a királyjányho’!

El is ment a gyerek. De nagyon mettetszett a királynak is még a jánynak is a gyerek. Na hát hogyne. [Kérdezte, hogy] mikor lesz, hogy lesz a lagzi, meg mit tudom én, a gyerek [mondta], hogy ő nősülni akar.

– Jó!

Úgyhogy ki is hirdették őket: ekkor meg ekkor lesz a lagzi. Híták az apját is. Má’ jóba gyöttek a jányval, állott a lagzi, mindén. No, még vótak ők egy pár nap, de a király nagyon izé vót, izgatott, hogy mégis szeretnék azt a’ aranybányát mennézni. A gyerek azt mondja, hogy:

– El lehet menni. El lehet menni.

Jó’ van, felült a feleségivel [a] hintóra, egy kocsisgyerek..., elvitték, elméntek. De a gyerek odahajtatott, ahol ő le szokott járn. No, mikor odaértek, szállottak a hintóró’, odaállította feléje őket, a güdörhö’, mellátták, hogy lépcső van lefelé, le is vitte őket. Úgyhogy levitte a feleségit – a kocsisgyerek ott maradt, hogy ő had maradjon csak kível –, úgyhogy ők ott is maradtak, mintha elsillyedtek vóna. Ott vót az aranybánya. Tovább nem vót. A király..., [a] kocsisgyerek elmént haza, azt mondta, hogy:

– Elsillyedtek! Sè a gyerek, sè a feleségi nincs, nem is lésznek többet!

Hát így végi lett.